Oddavací úřad oznámí sňatek příslušnému evidenčnímu úřadu, podobně soud, který provedl rozluku manželství, domovské obce, které přijaly nového příslušníka do svého svazku, vojenské úřady, kde občan odbyl svoji vojenskou povinnost, úřady, které povolily vystěhování a propuštění ze státního svazku, úřady, které vynesly trestní rozsudek nebo zbavily svéprávnosti, osoby které jsou povinny oznamovati úmrtí atd.

Všecky tyto okolnosti, pro právní poměry občana důležité, soustředily by se v jediném úřadě a agenda správních úřadů, soudů atd. by se nesmírně zjednodušila, jako zase s druhé strany by byl občan méně obtěžován, poněvadž místo několika listin, kterých nyní k různým podáním potřebuje, stačil by výtah jediný. Ovšem předpokládá se naprostá spolehlivost v oznamování, které by bylo lze přísnou trestní sankcí lehce docíci.

K vedení evidenčních záznamů stačila by podle dosavadních zkušeností pro politický okres jediná síla. Musil by to být ovšem svědomitý, zkušený a intelligentní úředník, který by byl vázán mimo to zvláštní přísahou a zvláštní odpovědností. Státu by nevzešly vyšší výdaje, náklad na formuláře by bylo lze vybrati ve formě vyšších kolků na výpisy z matrik (kterým by mohla býti eventuelně přiznána platnost jen na omezenou dobu), eventuelní náklad na úředníka, pokud by byl nutný, byl by hrazen tím, že s druhé strany odpadla by odměna, která se vyplácí duchovním správcům jakožto státním funkcionářům.

Zahájení tohoto nového způsobu evidence obyvatelstva bylo by určeno přesně podle data, třebas 1. lednem 1923. Do té doby by se vykonaly veškeré přípravy a obyvatelstvo poučilo. Osoby před tímto dnem narozené se do nových matrik nezapíší. Staré matriky odevzdají se určitého dne politickému úřadu.

Bylo by dobře také uspořádati kursy pro příští evidenční úředníky. Před vydáním příslušného zákona a zejména prováděcích předpisů a před vytisknutím formulářů doporučovalo by se vyslechnouti zkušené matrikáře a politické úřady, jakož i informovati se v sousedních státech.

DENNÍK.

Profesorský sbor právnické fakulty Karlovy university v Praze zabýval se ve schůzi konané dne 18. listopadu t. r. útoky vyskytnuvšími se v některých denních listech proti prof. Somm-

rovi a usnesl se na tomto projevu: 1. Vědecká i učitelská kvalifikace prof. Sommera je povýšena nad veškeru pochybnost. 2. Profesorský sbor nepokládá se za povolána posuzovati činnost prof. Sommera v ministerstvu školství a národní osvěty, ale je mu známo, že kompetentní činitelé se vyslovovali o této činnosti vždy s největším uznáním a že jej pokládali za vynikajícího pracovníka v tomto ministerstvu. 3. Podpory na studia v cizině, jichž se dostalo některým kandidátům akademické dráhy od ministerstva školství opíraly se o návrhy sboru profesorského a jsou plně odůvodněny potřebou právnických fakult, osobní kvalifikací uchazečů a valutovými poměry. 4. Že profesor jedné vysoké školy je soukromým docentem na jiné vysoké škole, je zjevem dosti častým. Jmenování dra Sommera, tehdy soukromého docenta s titulem a hodností mimořádného profesora na zdejší fakultě, řádným profesorem v Bratislavě, nebylo překážkou toho, aby konal dále přednášky jako soukromý docent na pražské fakultě, poněvadž měl jako smluvní úředník ministerstva školství míti sídlo své v Praze. Připomenouti sluší, že soukromí docenti konají přednášky zpravidla jednu nebo dvě hodiny týdně, že neberou platu z pokladny státní a že profesor Sommer se zřekl hned počátkem studijního roku kolejného, soukromým docentům příslušícího. 5. O věcech, které nenáležejí k působnosti fakuty, se profesorský sbor nešíří, nýbrž zůstavuje o nich slovo příslušným jiným činitelům a profesoru Sommrovi samému.

Zmatek. Ministerstvo spravedlnosti rozhodlo výnosem ze dne 2. listopadu 1920 č. 37.378, že § 2 jazykového zákona ze dne 29. února 1920 č. 122 sb. z. a n. poskytuje ochrany j e n státním občanům zdejším, tvořícím jazykovou a národnostní menšinu, že však ji nechtělo poskytnouti cizincům, třeba by mluvili jazykem některé jazykové menšiny. V důvodech uvádí se mimo jiné, že úvod § 2 odvolávající se na smlouvu St. Germainskou byl ponechán a tato smlouva zavazuje pouze poskytnouti přiměřenou ochranu státním občanům, tvořícím jazykovou menšinu. Mimo to zdůrazňuje se, že dlužno dbáti vzájemnosti a poněvadž v žádném státě není zaručeno příslušníkům československým, že bude s nimi jednáno u soudů a úřadů v j e j i c h vlastním jazyku, nemohou se tohoto práva dovolávati u nás ani příslušníci cizích států.

Soudy řídily se dle toho. Zemský soud v Opavě zamítl dohlédací stížnost zdejšího právního zástupce domáhajícího se práva předkládati soudu podání cizinců v jejich jazyku s odůvodněním,